Aventurile echipajului DOX

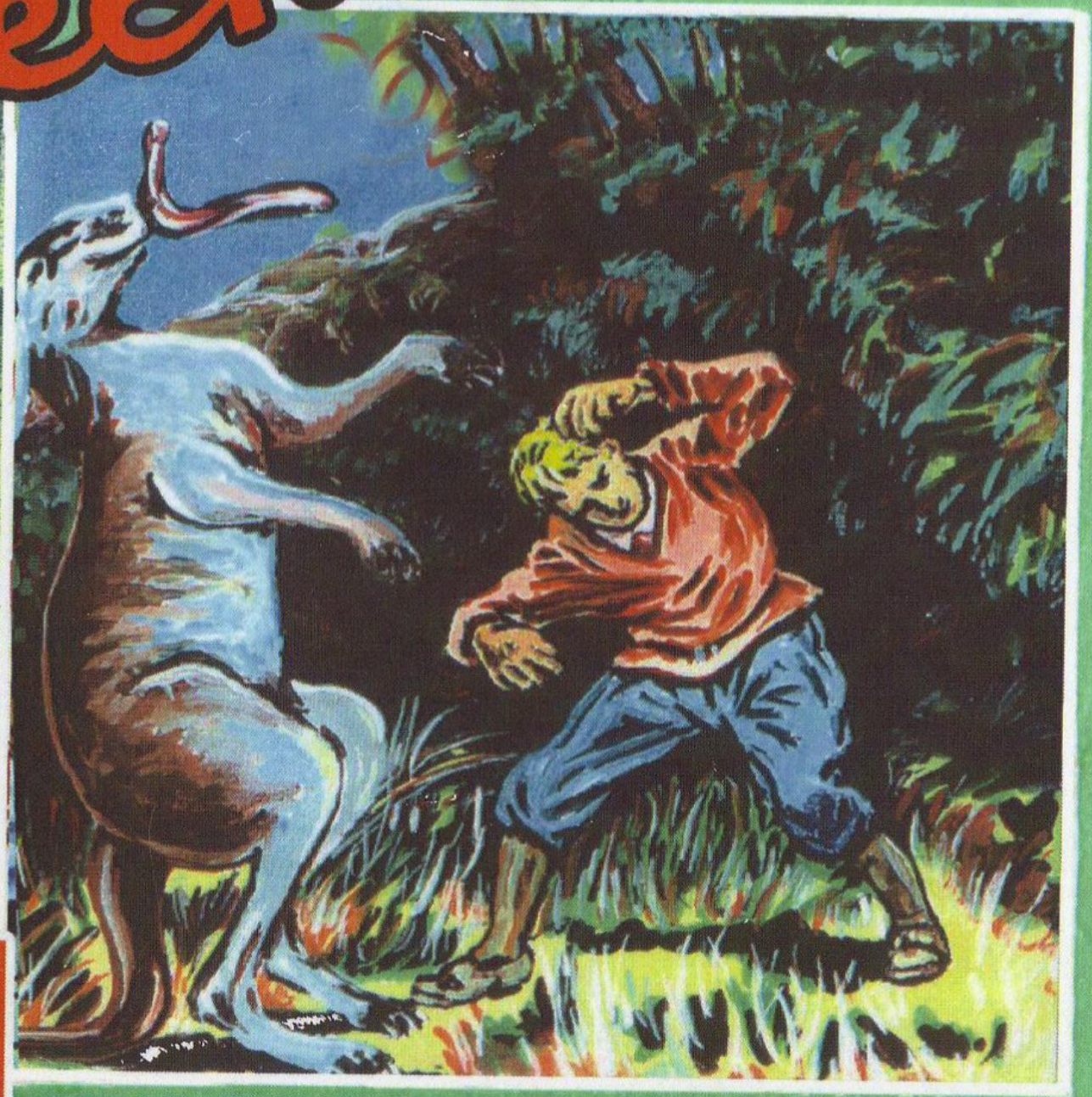

SERIE NOUĂ

208

O vânătoare nereuşită

Aventurile echipajului DOX
SERIE NOUĂ
208
O vânătoare nereuşită

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 208

O VÂNĂTOARE NEREUŞITĂ

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

SCURT ISTORIC AL ORAŞULUI ADELAIDA

ADELAIDA ESTE CAPITALA Australiei de sud, iar în anul 1949 avea aproximativ 400.000 de locuitori.

Adelaida este aşezată lângă fluvial Torrens şi la nouă kilometri de mare şi de golful Sf. Vicenţiu.

Australia mai este denumită, în prezent şi ţara viitorului. Planurile viitoarelor construcţii au fost întocmite de arhitecţi renumiţi, iar acestea sunt diferite pentru fiecare oraş în parte.

Străzile lungi şi drepte se încrucişau sub unghiuri drepte, iar construcţiile ridicate sunt neasemuit de frumoase.

Centrul oraşului pe lângă construcţiile moderne este înconjurat de un cordon de parcuri frumos amenajate şi bine îngrijite. Dincolo de acest cordon sunt mahalalele şi cartierele suburbane ce pot fi numite parţial cartiere care au camere de închiriat şi cealaltă parte a suburbiei cu vile.

Dar fiecare vilă este înconjurată de o frumoasă grădină. Astfel că oamenii bogaţi şi-au putut permite să-şi construiască casele de locuit mai departe de mare dar mai aproape de munţi.

Trebuie să amintim că numai în ultimul timp vilele sau construit într-un stil uniform.

Terasa Nordică este o stradă în centrul oraşului Adelaida şi este cunoscută în toată Australia deoarece aici îşi au sediile clădirilor administrative şi universitare ce fac să se vorbească cu multă însufleţire despre Adelaida ca despre un centru cultural.

I
LA ADELAIDA

ADELAIDA ESTE UN ORAŞ construit la sfârşitul secolului nouăsprezece, după planuri urbanistice bine întocmite. Arhitectul acestor planuri a fost un vizionar în domeniul construcţiilor. El, arhitectul, s-a gândit la stilul modern, la dezvoltarea intensă a traficului stradal, care creşte şi se dezvoltă mereu, la activitatea oamenilor şi la nevoile lor de spaţiu de locuit din ce în ce mai mari.

Străzile create la timpul său, păreau a fi fără sens dar, care mai târziu şi-au dovedit din plin viabilitatea lor.

Construcţiile făcute în stilul vilelor, au fost înconjurate cu frumoase grădini, ce constituie o oază de verdeaţă.

Nu este o exagerare dacă se spune că oraşul Adelaida este unul dintre cele mia frumoase aşezări de pe pământ.

Aici, în Adelaida, trebuia să se lămurească secretul lui Jerry Woods. Acesta deţinea un plan care pentru negrii australieni avea o mare importanţă. Ca să pună mâna pe plan, negrii l-au răpit pe el şi pe frumoasa lui fiică Florence. Căpitanul Farrow împreună cu oamenii lui voiau să-l elibereze pe Woods şi pe fiica sa, dar mai ales George care a ajuns la ostrovul Capel, într-una din numeroasele sale aventuri.

Cu toate aventurile periculoase prin care a trecut George, el era cel mai dornic să se plece la Adelaida, deoarece camarazii lui aflaseră printr-un bilet al tinerei fete, că negrii australieni, care i-au răpit, se îndreaptă spre Adelaida.

Roturoa, căpetenia negrilor australieni, era un tânăr instruit în Europa, unde a dat examene pentru brevetul de căpitan de navă şi pe care l-a luat. Până nu de mult el a condus un cuter numit SUWARU (o mică navă cu pânze) al cărui proprietar era Jerry Woods, adică cel capturat de Roturoa.

Submarinul având o viteză mult mai mare ca cuterul, a ajuns la Adelaida cu un avans de douăsprezece ore, înaintea lui. Cum submarinul nu a intrat în port ziua, a rămas în largul mării, în imersiune, până la lăsarea întunericului. Când la adăpostul lui, submarinul s-a apropiat încet de port şi s-a aşezat lângă o navă ce staţiona şi era încărcată cu marfă.

Noaptea era fără lună şi foarte întunecoasă, astfel că marinarii care făceau de cart, trebuiau să fie foarte atenţi pentru a observa umbra submarinului. Numai excelentului simţ de orientare al căpitanului Farrow trebuia să i se

mulţumească că submarinul a fost adus foarte aproape de nava staţionară şi l-a aşezat lângă ea, în umbra ei, încât aproape că s-au lovit unul de altul. Echipajul submarinului a făcut manevrele încet şi prevăzător pentru a evita orice zgomot.

Imediat ce submarinul s-a oprit, căpitanul a ordonat aducerea unei bărci de aluminiu pe punte şi montarea ei în cea mai mare linişte. După montare, barca a fost lăsată la apă şi în ea a luat loc, căpitanul Farrow, George, fiul căpitanului Farrow, doctoral Bertram medical submarinului şi Petre uriaşul, apoi s-au îndreptat cu toţi spre uscat, unde căpitanul Farrow voia să aştepte sosirea cuterului Suwaru, întrucât secretul tribului de băştinaşi trebuia să-şi afle dezlegarea în oraşul Adelaida sau prin apropierea lui.

De asemenea căpitanul Farrow voia ca mai târziu să-i urmărească pe negrii australieni, care în mod sigur îşi duceau prizonierii în interiorul ţării. În primul rând pentru a-i salva pe Jerry Woods şi pe frumoasa lui fiică Florence, iar în la doilea rând pentru a le smulge secretul, pentru care au fost răpiţi cei doi. Secretul pe care-l deţineau trebuia să fie foarte important pentru negrii, deoarece s-au încumetat să-i răpească din oraş.

După lăsarea la apă a bărcii, Petre a vâslit printre vasele ancorate, până la chei unde au coborât. Ei puteau merge din port pe fluviu Torrens în sus până la Adelaida. Dar au preferat să ia un taxi. Trebuie spus că toate străzile din Adelaida duc spre mare sau spre munte şi sunt într-o stare ireproşabilă.

Căpitanul Farrow a cerut şoferului să-i ducă la un restaurant unde obişnuiesc să vină ofiţerii de marină. Acolo spera el să afle mai multe despre căpitanul Roturoa. Roturoa trebuia să fie cunoscut, deoarece înafară de el, nu mai era nici un căpitan de vapor negru.

Probabil că Roturoa a trăit în tinereţe la Adelaida unde ce credea că şi-a făcut studiile.

În sfârşit taxiul s-a oprit în faţa unui restaurant cu aspect plăcut şi prietenos, ce a fost construit ca şi casele din Adelaida în stilul unei case de la ţară, înconjurată de grădină. Oaspeţii acestui local erau ofiţeri de marină şi cârmaci.

La intrarea în restaurant căpitanul Farrow şi însoţitorii au fost măsuraţi repede de cei aşezaţi la mese.

Un ofiţer având o figură prietenească s-a ridicat de la masă îndreptându-se spre ei. Era căpitanul Kingston, căruia căpitanul Farrow i-a făcut un important serviciu personal.

Acesta i-a salutat cordial pe toţi patru şi i-a invitat să ia loc la masa lui. Căpitanul Farrow a răspuns cu plăcere invitaţiei, dar mai ales pentru că avea ocazia mult dorită să obţină informaţiile pe care şi le dorea despre Roturoa de la Kingston, acesta o ştia Farrow pentru că el venea chiar de la Adelaida.

Spre bucuria lui Farrow şi a însoţitorilor săi, căpitanul Kingston era singur la masă şi Farrow putea să-l întrebe tot ce voia, fără nici o jenă. La întrebarea englezului ce i-a adus aici, Farrow l-a informat pe scurt despre cazul lui Jerry Woods, iar la sfârşitul discuţiei a adăugat că doreşte să-l elibereze pe el şi pe fiica sa, din mâinile băştinaşilor, apoi Kingston spuse iritat:

— Eu cunosc puţin povestea cu Roturoa pentru că de multe ori am fost la familia Woods. Tatăl lui Jerry Woods l-a crescut pe tânărul negru australian Roturoa, care învăţa bine, fiind şi foarte sârguincios şi trebuie să admitem că şi foarte inteligent. Şi-a luat examenul de căpitan numai pentru a putea conduce ocazional unul din vapoarele lui Jerry Woods. Acesta avea o mică flotă proprie cu care făcea un comerţ intens. De aceasta aparţinea şi iahtul său alb care s-a lovit de reciful Lihou când Florence a fost răpită de negrii australieni.

— Eu îl cred pe Roturoa spuse căpitanul Kingston, un om foarte periculos tocmai datorită inteligenţei sale.

— Deşi e fiul căpeteniei, spuse Farrow şi are studii europene, el pare că mai depinde încă de datinile şi obiceiurile tribului său, pe care le mai ţine încă. Aceasta am putut-o vedea din faptul că George era să fie sacrificat din ordinal tatălui său uriaşelor valuri ale mării. Iar secretul deţinut de către Jerry Woods trebuie să fie în legătură cu datinile tribului.

— Domnule căpitan Farrow, eu nu aş vrea să greşesc dar cred că ştiu în ce constă acest secret. Eu am auzit despre aceasta de la tatăl meu care era bun prieten cu tatăl lui Jerry Woods. Bătrânul Woods a salvat odată viaţa bunicului lui Roturoa, iar ca răsplată – căpetenia negrilor – i-a dat un lucru de preţ cu un important secret al tribului său tatălui lui Jerry Woods. Din această cauză printre negri s-a iscat atunci o revoltă. El consta dintr-un idol după cum mi s-a povestit. Cu toate acestea ei au mai spus că Roturoa a amintit de un plan, care este şi el legat de un secret.

— Poate că despre acest plan este vorba, spuse Farrow, pe lângă aceasta el mai trebuie să fie şi foarte valoros, altfel Jerry Woods nu l-ar păstra cu atâta străşnicie, chiar cu preţul

vieţii lui şi a fiicei sale, pe care o iubeşte cel mai mult pe lume.

— Tatăl lui Woods a ajuns foarte repede la o situaţie bună, a mai spus căpitanul Kingston, îngândurat. Cred că poate fi vorba despre o mină valoroasă. Aceasta este posibil căci aici în munţii Australiei mai zace cu siguranţă o mare cantitate de aur încă nedescoperit. Probabil că locul respective este legat de concepţiile religioase ale băştinaşilor. Şi din această cauză depun eforturi aşa de mari pentru a intra din nou în posesia acestui secret. Pentru că statuile zeilor le-au fost restituite. Însă fac o remarcă că Woods le-a ascuns la ostrovul Capel. Şi acum domnule Farrow pot să-mi permit a pune o întrebare?

— Desigur.

— Mie mi-ar plăcea să vă însoţesc şi să vă dau o mână de ajutor, v-ar conveni?

— Dacă pentru dumneavoastră nu este prea periculos puteţi să ne însoţiţi, iar noi ne vom bucura cu toţii.

— Vedeţi domnule Farrow, eu sunt prieten cu familia Woods şi cunosc ţara şi pe oamenii săi. De aceea m-am oferit ca ghid al dumneavoastră. Trebuie să vă spun că şi eu am un mare interes în eliberarea domnişoarei Florence. Kingston a spus ultima frază chiar jenat şi Farrow a zâmbit uşor, dar a devenit imediat serios şi a întrebat:

— Ce putem face noi până la sosirea navei Suwaru, care va fi în port doar dimineaţa?

— S-ar putea ca Roturoa să meargă mai mult pe cursul fluviului Torrens şi abia atunci să coboare pe uscat. În acest caz va trebui să fim mai atenţi! Oricum noi nu-i putem scăpa din vedere nici cuterul dar nici pe ei.

Căpitanul Kingston propuse să meargă cu toţii spre munţi.

— Ştiţi, eu cunosc drumul care duce la trib. Odată ajunşi acolo îi vom putea ţine sub observaţie mai bine. Dar înainte de toate trebuie să încercăm eliberarea lui Jerry Woods şi a fiicei sale, aceasta ar putea reuşi chiar pe drum, dacă vom avea puţin noroc.

— Să sperăm! Dacă prizonierii ajung în satul negrilor eliberarea lor va fi mult mai grea pentru noi.

Natural, ca să nu se afle secretul trebuie în primul rând eliberaţi prizonierii, pentru că altfel Roturoa va deveni foarte suspicios. Deci eliberarea prizonierilor este mai importantă, pentru că numai domnul Woods ne poate spune despre ce secret este vorba şi numai aşa îl putem apăra de atacurile negrilor.

— Acesta este acum scopul nostru principal, spuse căpitanul Kingston, foarte înfrigurat. Dar mai ales domnişoara Florence trebuie ferită în viitor de toate pericolele!

Domnule Farrow submarinul dumneavoastră este în siguranţă în port?

— Atât timp cât este întuneric da. Dar când se face ziuă va trebui să plece din nou în larg, căci expediţia noastră în mod sigur va dura câteva zile. La noapte când ne întoarcem la submarin, ei vor trebui să fie foarte atenţi la semnalele noastre, pentru aceasta Rindow a primit instrucţiunile.

— Vreţi să rămâneţi aici domnule Farrow? întrebă căpitanul Kingston.

— Noi acum vrem să plecăm iar peste o oră venim să vă luăm.

Căpitanul Kingston a acceptat. Farrow împreună cu camarazii săi au luat un taxi şi au plecat repede spre port.

Ajungând în port, s-au urcat cu toţi în barcă, plecând uşor şi fără zgomot la submarin. Ajunşi pe submarin căpitanul Farrow a dat instrucţiuni precise primului ofiţer Rindow. Apoi s-au urcat din nou în barcă luând cu ei un matroz care să le aducă barca înapoi la submarin, după ce ei au coborât pe uscat.

Nu a trecut nici o oră de la plecarea căpitanului Farrow că ei s-au şi înapoiat la restaurant unde Kingston şi-a invitat musafirii la el acasă pentru restul nopţii.

— Casa mea este aşezată cam la marginea oraşului spre munţi dar şi în drumul nostru. Înainte de a ajunge în munţi vom da de o pădure tropicală, foarte potrivită pentru scopul nostru şi tot odată este un loc bun pentru a ne ascunde. Este posibil ca în pădure sa ne întâlnim cu băştinaşi pentru că acolo sunt foarte mulţi canguri, pe care negrii îi vânează. Să sperăm că nu vom da peste membrii din tribul lui Roturoa. Dar asta vom vedea noi! Dacă plecăm imediat, veţi mai putea dormi la mine câteva ore. Pentru că este posibil ca de aici înainte să nu mai avem prea mult timp de odihnă.

— Un sfat înţelept! îl lăuda căpitanul Farrow pe Kingston. Eu nu mai sunt aşa de tânăr ca să pot renunţa aţa de uşor la un somn bun, ca cei tineri.

Toţi au râs. O jumătate de oră mai târziu dormeau cu toţi acasă la Kingston, în paturi confortabile şi înveliţi în plapume frumoase şi frumos cusute.

Cu puţin timp înaintea răsăritului soarelui, Kingston şi-a trezit oaspeţii. După ce au luat micul dejun au plecat cu

două taxiuri înspre munţi. Cam la o oră de mers, a început pădurea tropicală de care vorbise Kingston.

Ajungând la pădure expediţionarii au trimis taxiurile înapoi la Adelaida. Un timp au mers pe şoseaua care era destul de lată, iar apoi au intrat în pădure.

Căpitanul Farrow admitea posibilitatea că şi negrii puteau lua un taxi. Din această cauză ei nu au rămas la intrarea în pădure unde era un loc bun pentru a se ascunde, ci au mers mai departe. Ideea că şi negri ar putea folosi o maşină, probabil una din cele folosite de Woods, a avut-o căpitanul Kingston.

Cu maşina negrii puteau merge până departe în munţi dar acest lucru nu trebuia să se întâmple, dacă voiau să-i elibereze aici pe cei doi prizonieri.

Pentru moment şoseaua era bună, iar posibilitatea de a fi văzuţi de la mare distanţă era foarte mare. De aceea căpitanul Farrow a hotărât să se meargă pe marginea şoselei, dar prin pădure. Iar ocazia de a-i elibera aici pe prizonieri era unică, cu toate că pe şosea maşina putea avea o viteză foarte mare.

George se uită atent în jurul său, sperând să vadă un cangur, deoarece el avea o dragoste nemărginită pentru animale şi tot odată voia să fotografieze un cangur, cu aparatul său cumpărat din Africa şi pe care în ultimul timp nu l-am cam întrebuinţat.

Cangurii bătrâni, masculi, pot crea multe neplăceri vânătorilor de canguri. Şi nu aşa cum cred unii europeni că vânătoarea de canguri nu este periculoasă. Cangurii masculi, bătrâni, sunt de obicei singurateci şi când sunt atacaţi ştiu să se folosească foarte bine de copitele lor tăioase, ele fiind o armă foarte primejdioasă contra duşmanilor lor.

Există cazuri când câte un vânător uşuratic şi neprevăzător a plătit cu viaţa întâlnirea lui cu un astfel de cangur.

Cangurii, masculi bătrâni, sunt foarte şireţi, ei lasă omul să se apropie de ei, apoi îi prind în braţe cu picioarele din faţă, după care ridică fulgerător un picior din spate lovindu-şi adversarul creându-i răni foarte grave.

Cu toate asigurările date de căpitanul Kingston lui George, acesta nu a văzut până în prezent nici un cangur. Probabil fiind foarte aproape de şosea şi ei nu îndrăzneau să vină până aici.

Dar expediţionarii nu se puteau afunda în pădure, pentru că nu doreau să-l scape pe Roturoa din drumul lor.

Căpitanul negru Roturoa avea convingerea după părerea lui George, că el a fost ucis de cei doi polipi, căruia le-a fost predat fiul căpitanului alb, din ordinul bătrânei căpetenii negre.

George se bucura de pe acum la faţa uluită a lui Roturoa, când îl va vedea în viaţă. Dar ei mergeau tot mai departe sub conducerea căpitanului englez Kingston. Pe măsură ce înaintau, pădurea devenea tot mai deasă, dar era des întreruptă de spaţii mari şi largi de luminişuri. Tocmai schimbarea aceasta era caracteristică pădurilor australiene.

Înainte de a trece peste un teren descoperit, un luminiş, Farrow privea cu mare atenţie zona liberă şi dacă nu vedea nimic suspect, numai atunci treceau prin luminiş.

Pe tot drumul parcurs, George nu a reuşit să vadă nici un cangur şi nici băştinaşi.

În sfârşit Kingston s-a oprit la marginea unui luminiş şi zise:

— Eu cred că aici este locul cel mai bun pentru a-l aştepta pe Roturoa şi este posibil să-l prindem. Aici şoseaua face o cotitură unde maşina este obligată să reducă viteza. Iar după curbă noi putem face un baraj în faţa căruia maşina va fi obligată să oprească. În acest moment noi putem ataca prin surprindere şi să-l eliberăm pe ambii Woods.

Căpitanul Farrow a fost de acord cu propunerea lui Kingston şi a propus tăierea unui copac în aşa fel încât acesta să cadă transversal pe şosea.

— Noi alegem imediat pomul, spuse Kingston. Da, alegem pomul din dreapta şoselei, pentru că el este mai aproape de şosea. Dar cum să-l tăiem, pentru că nu avem unelte, nici cel puţin un topor.

Căpitanul Farrow spuse:

— Alegeţi pomi mai subţiri, domnule. Ei au mai multe frunze, peste care maşina nu va putea trece. Desigur toporul va trebui înlocuit cu cuţitele noastre. Va fi o muncă istovitoare, dar nu avem ce face şi trebuie să reuşim. Cu toţi s-au apucat de lucru. A fost o muncă istovitoare dar au izbutit să doboare pomul de-a curmezişul şoselei.

Lucrul acesta se datora atât lui Petre şi uriaşei sale forţe cât şi lui George care s-a prins de pom, dincolo de jumătatea lui, pentru al ajuta să cadă mai repede şi care căzu peste şosea cu un zgomot infernal. După căderea pomului George spuse:

— Acum noi ne vom aşeza pe ambele părţi ale şoselei. Iar când maşina se opreşte îi atacăm prin surprindere şi

încercăm să eliberăm prizonierii, astfel că negri nu-şi vor da seama ce se întâmplă cu ei, din cauza surprizei.

Propunerea lui George a fost acceptată şi oamenii sau despărţit în două grupe, apoi au intrat în dispozitiv, după care au început minutele grele ale aşteptări.

Peste tot s-a lăsat o linişte deplină, astfel încât credeai că copacul a fost doborât de furtună.

În desişurile de pe ambele părţi ale şoselei stăteau ascunşi Kingston şi căpitanul Farrow cu oamenii săi. Ei ascultau cu încordare să audă zgomot unui motor de maşină.

Deodată au auzit zgomotul unui motor, era al unui camion care se apropia.

II
O ÎNCERCARE NEREUŞITĂ

A TRECUT MAI BINE de o jumătate de oră fără să se întâmple nimic. Din depărtare se auzea un zumzet ce devenea tot mai puternic. Toţi însoţitorii căpitanului Farrow au devenit atenţi, ca pisicile sălbatece care-şi pândeau prada.

Deodată au văzut un camion care se apropia cu viteză la începutul curbei. Zgomotul motorului devenea tot mai slab deoarece şoferul a micşorat viteze în curbă. În momentul următor frânele camionului scrâşniră. Roţile din faţă ale camionului sau oprit în frunzele copacului doborât.

George ieşise din tufiş pentru a vedea mai bine, dar s-a retras repede în tufiş pentru că a văzut cum un poliţist cobora de camion. Un al doilea poliţist sări şi el din camion.

Din cabina camionului a coborât un domn slab în uniformă, probabil un ofiţer de poliţie, ce cu o voce puternică spuse:

— Aceasta este precis opera unor hoţi de drumul mare! Haideţi! Brown şi Hawkins! Căutaţi repede prin tufişuri de ambele părţi ale şoselei! Prindeţi pe ticăloşi dacă-i vedeţi.

Situaţia pentru membrii echipajului submarinului, a devenit periculoasă. Iar poliţişti australieni nu ar da crezare explicaţiilor lor că barajul a fost pregătit pentru o altă maşină şi nu pentru ei.

Ca să nu cadă în mâinile poliţiştilor ei nu aveau de cât o singură scăpare. Fuga. Să fugă cât mai repede de acolo.

De abia a fost dată comanda de către ofiţerul de poliţie, că cei cinci camarazi, fără a avea timpul necesar să se anunţe reciproc în vederea stabilirii locului de întâlnire, au şi luat-o la fugă, spre interiorul pădurii.

Fugiseră ascunzându-se din tufiş în tufiş, apoi au mers aplecaţi, pentru a nu fi descoperiţi de poliţişti.

George se grăbea deoarece credea că unul din cei doi poliţişti l-a văzut şi se aştepta din moment în moment să fie somat şi să audă împuşcături, de aceea el fugea în zig-zag, până a obosit.

Când s-a îndepărtat suficient de poliţişti s-a oprit şi s-a ascuns în spatele unui tufiş des, apoi a privit atent în spate. Cât despre urmăritori el nu-i putea auzi dar nici vedea.

Fiul căpitanului Farrow fugise spre est şi mergea foarte atent. Deodată a ajuns la marginea unui luminiş. În primul moment a crezut că a mai trecut pe acolo. Dar acest lucru

era exclus, pentru că aşa departe de şosea nu au ajuns camarazii lui.

Câteva minute George s-a oprit întrebându-se dacă s-a îndepărtat suficient de poliţişti? Pentru că aceştia sunt obişnuiţi cu urmărirea prin pădure şi cunoşteau bine toate şiretlicurile şi manevrele pentru a deveni foarte periculoşi. Să intre mai adânc în pădure? Credea că este mai bine. Astfel s-a hotărât să intre mai adânc în pădure, mergând pe lângă marginea luminişului până la trecut, intrând şi dispărând în tufişurile dese şi sălbatece ale pădurii.

După un timp s-a oprit. Ascultă atent pentru a auzi dacă nu cumva îl mai urmăreşte vreun poliţist. Acum crezu că este mai bine să se apropie mai mult de şosea, pentru a auzi când pleacă camionul cu poliţişti. Numai după plecarea poliţiştilor el se va putea întoarce. Fiul căpitanului s-a strecurat prin tufişurile următoare, ajungând din nou la marginea altui luminiş.

Când dintr-un tufiş a auzit un foşnet şi trosnetul unei crengi rupte. De unde venea zgomotul nu putea şti cu precizie fiul căpitanului Farrow, în primul moment. De aceea el s-a ascuns şi mai bine în tufe şi ascultă cu încordare, uitându-se în faţă şi în spate. Tufişurile următoare erau la cel mult un metru de el. Spre ele şi-a îndreptat atenţia George. Prima impresie a lui a fost că următori lui sunt pe urmele sale. Dar ar fi trebuit să-i observe când s-au strecurat printre tufişuri, pentru că vârfurile lor s-ar fi mişcat chiar dacă poliţiştii ar fi mers încet.

Cauza zgomotului produs mai înainte, nu l-a putut stabili, căci se lăsase o linişte deplină. George sta în continuare nemişcat fiind nesigur în ce priveşte zgomotul auzit.

Pentru a nu fi văzut s-a întins şi mai mult la rădăcina tufişului, dar aceasta nu era atât de deasă ca în jungla indiană.

Acum George întorcându-se spre răsărit a ieşit repede din tufişul protector şi a mers pe la marginea tufişului până în partea opusă, unde a dispărut din nou în spatele altui tufiş. Apoi şi-a continuat drumul mai departe pentru a pune o distanţă cât mai mare între el şi urmăritori lui, iar îndemânarea câştigată în junglele indiene acum îi prindeau bine.

Fâşia de pădure pe care George o traversa nu era lată. După ce a străbătut cam o sută de metri, a ajuns din nou la un alt luminiş. Prevăzător, George privi din tufişul unde era ascuns să vadă dacă nu este vreun duşman pe urmele sale. Dar în faţa lui a văzut câţiva canguri. Faptul că aceştia se

mişcau liniştiţi, era un semn bun, pentru că ei i-ar fi adulmecat pe poliţişti dacă erau prin preajmă.

Din această cauză George şi-a zis că poliţistul poate fi numai în urma lui, dacă ar fi reuşit să se strecoare fără zgomot printre tufe. De frică să nu sperie cangurii George nu a îndrăznit să facă nici o mişcare, care ar fi produs zgomot şi ar fi speriat cangurii ce păşteau liniştiţi în luminiş.

Foarte interesant îşi spuse George, această ceată de canguri aparţine rasei cangurilor uriaşi. Dacă se ridică în picioare putea cu uşurinţă depăşi înălţimea unui om obişnuit. Cangurii continuau să pască liniştiţi şi să sară încolo şi încoace.

Câteva femele îşi purtau puii în marsupiu, de unde aceştia se uitau afară curioşi, acolo ei simţindu-se în siguranţă. În sfârşit după mai mult timp de pândă, George a îndrăznit să scoată capul din tufiş, pentru a vedea mai bine cangurii ce păşteau liniştiţi. În stânga lui, în imediata apropiere, un cangur uriaş, şedea ridicat pe picioarele din spate având urechile ciulite şi asculta cu atenţie.

Privindu-l atent George îşi zise că acesta este conducătorul cetei şi e un cangur bătrân. Cangurul îşi îndreaptă privirea spre stânga, privind peste luminiş, atent ca şi când ar fi auzit un zgomot suspect. Acest cangur are picioarele din spate foarte puternice, ce ar putea deveni o armă de temut când ajungi să te lupţi cu el.

După ce cangurul a privit spre stânga, acum îşi roti privirea spre dreapta, de unde se apropia un cangur mascul mai tânăr cu o femelă. Când cangurul bătrân l-a văzut imediat a pornit spre el, cu nişte salturi mari. Şi, înainte ca masculul cel tânăr să poată fugi sau apăra, a primit o pereche de palme, foarte puternice, după care urmară nişte lovituri de box, executate cu multă măiestrie. Cangurul cel tânăr a căzut, rostogolindu-se pe o parte, apoi se ridică repede şi fugi spre tufişuri unde dispăru.

Pentru a nu fi văzut de cangurul bătrân. George şi-a retras repede capul din tufiş. Şi s-a gândit că acum este o ocazie bună de a face nişte poze cu cangur, dar nu avea aparatul pregătit. Înainte de toate el trebuia să fie atent la cangurul bătrân, pentru a nu fi descoperit şi atacat, căci în caz de atac el nu se putea apăra decât cu pistolul; dar pe acesta nu-l putea folosi din pricina poliţiştilor care-l urmăreau. Pentru că aceştia auzind focurile de armă şi-ar fi dat seama în ce direcţie este, de aceea s-a hotărât să meargă mai departe.

Indignarea ofiţerului de poliţie pentru cursa întinsă pe şosea era foarte mare, încât ambii poliţişti au depus mari eforturi să prindă pe unul din ticăloşii care au pus copacul pe şosea.

Conducătorul cetei cangurilor, deveni deodată atent, uitându-se peste toată întinderea luminişului. Privirea lui s-a oprit asupra locului unde era ascuns George. Acesta foarte prudent şi-a scos pistolul de la cingătoare. În cazul când cangurul l-ar fi atacat, din păcate, nu-i rămânea altceva de făcut decât să se apere cu arma în mâna.

Dar cangurul, după ce a stat câteva minute nemişcat, s-a întors şi cu salturi mari a trecut luminişul dispărând în pădure. Întreaga ceată şi-a urmat conducătorul. George răsuflă uşurat şi regretă foarte mult plecarea cangurilor, pentru că el considera că a fost cea mai bună ocazie de a face fotografii cu canguri.

Abia după plecarea ultimului cangur, el şi-a dat seama că situaţia lui nu este bună. Acum era complet neliniştit, odată pentru că nu ştia dacă conducătorul cangurilor a dispărut complet în luminiş şi în al doilea rând presimţea că vine asupra lui o primejdie, dar nu ştia de unde. Dar pentru canguri cel mai periculos duşman este omul, înafară de câinele sălbatec.

Câinii dingo pot deveni periculoşi numai când atacă în haite. Numai un cangur bolnav poate fi atacat de un singur dingo.

George îşi spuse că cangurii au plecat din luminiş pentru că simţiseră apropierea unui om. Dar de această dată omul putea fi periculos şi pentru el, nu numai pentru canguri, pentru că putea fi un poliţist. Acum George s-a hotărât să traverseze luminişul târâş… ca să ajungă în partea cealaltă, pentru că el acolo se credea în siguranţă.

Tot de aici putea vedea mai bine dacă se apropia vreun duşman, deoarece acesta era nevoit să traverseze luminişul. De data aceasta el a trecut luminişul cât se poate de repede şi fără zgomot, oblic, ştiind că acolo nu putea fi nici un duşman, pentru că l-ar fi descoperit conducătorul cangurilor.

După traversarea luminişului s-a ascuns între două tufe, apoi s-a aşezat la pândă, privind în luminiş să vadă dacă nu apare vreun poliţist, dinspre partea pe care tocmai a părăsit-o, căci în acest caz trebuia să fugă, cât mai departe de acest loc. Aici a stat mai mult timp la pândă, până s-a convins că nu-l mai urmăreşte nimeni. Sau poate că au prins pe unul din camarazii săi şi l-au predat ofiţerului.

Dacă era aşa acest lucru era foarte grav, pentru că producea întârzierea îndeplinirii planului lor. În această situaţie planul de eliberare a ambilor Woods putea fi periclitat, deoarece cât timp au fost nevoiţi să stea ascunşi, din cauza poliţiştilor, maşina care-i transporta pe negri şi pe Woods putea să fi trecut mai departe spre interiorul ţării. Şi în acest caz nu le mai rămânea nimic de făcut decât să cerceteze întreg teritoriul aparţinător tribului.

George reflectase la toate acestea şi pentru moment uită complet că era într-o goană continuă din cauza celor doi poliţişti. Numai când atenţia i-a fost atrasă de trosnituri ale crengilor rupte, gândurile lui s-au întors în prezent. Imediat se uită cu atenţie la tufişurile din faţa lui unde i de păru că vede ceva mişcându-se, acestea puteau veni numai de la poliţistul care-l urmărea pe el, deci distanţa dintre el şi poliţist nu era aşa de mare, cum crezuse la început. Cred că este mai bine dacă eu am să mă retrag mai adânc în pădure, s-a gândi George. În sfârşit odată tot trebuie să-şi piardă răbdarea poliţistul, dacă vedea că tot efortul lui de a-l prinde nu va avea succes.

Prevăzător, fiul căpitanului, s-a retras mai adânc în tufişuri, dar păstrându-şi vizibilitatea până la partea opusă a luminişului. S-a speriat rău când a văzut că dincolo de luminiş, dintre crengi, se ridică o siluetă uriaşă. Dar repede s-a liniştit văzând că nu este poliţistul care-l urmărea, ci credinciosul lui prieten Petre Uriaşul, care se mişca mlădios printre tufişurile şi crengi.

Petre l-a recunoscut imediat pe George, chiar dacă la început el prevăzător ridicase puţin pistolul.

— Vă caut de mult domnule George. Cum aţi putut pleca aşa de repede, căci eu nu v-am mai văzut şi-mi era teamă că v-aţi rătăcit, deoarece luminişurile acestea seamănă între ele.

— Poliţiştii au plecat mai departe Petre?

— Presupun. Ei n-au prins pe nici unul dintre ai noştri. Să sperăm că ofiţerul de poliţie a admis că pomul a fost doborât de furtună.

— Dacă se uită mai bine nu se poate să nu vadă urmele cuţitelor noastre, spuse George. Acum putem să ne întoarcem liniştiţi, deşi eu aş intra mai adânc în pădure, din cauză că cu câteva minute mai înainte am văzut un cangur uriaş care era destul de bătrân. Dacă poliţiştii nu ar fi fost prin apropiere i-aş fi făcut câteva fotografii foarte reuşite.

— Lăsaţi că pentru a face fotografii cu canguri veţi mai avea şi alte ocazii, l-a consolat Petre pe George. Aceasta se

datoreşte căpitanului Kingston care a povestit că în această zonă sunt mulţi canguri. Acum înainte de toate trebuie să-i prindem pe negri şi să-i eliberăm pe cei doi Woods. Să sperăm că nu ne-au scăpat din cauza poliţiştilor, pentru că altfel vom avea de parcurs un drum lung, anevoios şi foarte periculos.

George înclină capul şi spuse: să ne grăbim poate ajungem al timp.

Ei mergeau repede şi prevăzători printre tufişuri şi cu cât se apropiau de şosea deveneau tot mai atenţi. Uneori se opreau şi ascultau, iar când nu mai auzeau nici un zgomot plecau din nou mai departe. Drumul până la şosea şi s-a părut lung şi de abia acum observă el cât de adânc a pătruns în pădure. După un timp a văzut strălucind printre crengi fâşia albă a şoselei…

Fiindu-le teamă de a nu fi prinşi, ei nu au ieşit la locul unde au doborât pomul pe şosea, ci mult mai departe de el, adică la începutul curbei, apoi ascunzându-se în tufişuri au supravegheat atent şoseaua. Nevăzând nimic suspect au mers pe marginea şoselei printre tufişuri, până în apropierea pomului şi spre bucuria lor maşina poliţiei nu mai era acolo. Din cauză că George a intrat mult în pădure, el nu a auzit când au plecat poliţiştii.

Acum George împreună cu Petre erau lângă copacul pe care l-au doborât. Acesta a fost dat la o parte de către poliţişti şi dus între tufişuri, pentru a împiedeca pe presupuşii hoţi să-l mai folosească.

În timp ce George şi Petre se uitau nedumeriţi în jurul lor, de partea cealaltă a şoselei a apărut căpitanul Farrow, cu doctorul Bertram care alergase şi de abia mai respira. Doctorul Bertram se aşează pe marginea şoselei să se odihnească şi-şi scoase batista pentru aş şterge faţa de transpiraţie.

— Deci şi voi aţi scăpat de poliţişti, zise căpitanul Farrow, râzând. Aţi fugit şi voi ca doctorul Bertram? Pentru că eu de abia am putut ţine pasul cu el. El credea că poliţiştii ne vor împuşca imediat ce ne vor prinde. De altfel cred că fuga noastră a fost fără sens. Căpitanul Kingston, care locuieşte în Adelaida, trebuie să fie cunoscut, pentru a face ca declaraţiile noastre să fie luate în seamă. Dacă m-aş fi gândit imediat la cest lucru, l-aş fi rugat pe Kingston să vorbească cu ofiţerul de poliţie. Poate am fi primit un sprijin din partea poliţiei. Dar unde este căpitanul Kingston?

Toţi s-au uitat în jurul lor. Chiar în acel moment Kingston s-a ivit lângă doctorul Bertram din pădure.

— Am auzit ultimele dumneavoastră cuvinte domnule Farrow, spuse Kingston, dar cu acest ofiţer nu m-a ş fi putut înţelege. În primul rând este cunoscut în tot oraşul ca un coleric iar în al doilea rând cu puţin timp în urmă am avut o ciocnire cu el. Deoarece guvernatorul a fost de partea mea el şi acum are un cui împotriva mea. În această situaţie el ne-ar fi creat numai greutăţi, din această cauză eu m-am retras în pădure cât a trimis pe cei doi poliţişti în urmărirea presupuşilor hoţi. Sper că între timp negrii, împreună cu căpitanul lor să nu fi trecut pe aici. Pe mine mă deranjează doar faptul că a dispărut pomul de aici. Eu nu văd nici o dâră sau frunze rupte din care reiese că poliţiştii l-ar fi tras în pădure spre a-l ascunde.

George zise necăjit că de şi s-a uitat de jur împrejur nu a putut să descopere pomul, iată pomul era prea lung pentru a putea fi încărcat în mica lor camionetă.

— Această posibilitate trebuie exclusă zise Kingston. Dar totuşi unde este? L-au dus? Să fi fost poliţiştii atât de puternici încât să-l fi ridicat şi să-l ducă în pădure? Dacă ofiţerul le-a cerut atunci ei au executat ordinul. Dar eu propun să mai căutăm odată bine prin împrejurimi. Cei cinci expediţionari sau împrăştiat şi au mers încet pe ambele părţi ale şoselei de-a lungul marginii pădurii. Toţi au fost de acord că e imposibil ca poliţiştii să transporte pomul fără a lăsa vreo urmă.

George a mers pe şosea în direcţia munţilor, iar la un moment dat el a rămas pe loc şi le-a făcut camarazilor un semn să vină lângă el. Aici le arătă şoseaua prăfuită şi le spuse:

— Gata! Aici sunt urme clare ale cauciucurilor lăsate de camion, după cum se vede sunt şi urme de picioare. Şi aici se vede cum a fost tras pomul. Şi cu aceasta problema e rezolvată.

După maşina poliţiei a venit un alt camion şi a luat pomul, probabil la ordinul ofiţerului de poliţie. Acum se pune întrebarea dacă camionul care a trecut a fost al negrilor pe care îi aşteptăm sau nu.

Cu toţi au început să examineze urmele. Căpitanul Kingston a dat nemulţumit din cap şi spuse:

— Da, aici au fost trase crengile pomului, iar aici se văd frunze rupte.

Doctorul Bertram întreabă.

— Circulaţia de camioane este mare aici?

— Se poate spune şi aşa, a fost răspunsul lui Kingston. Deoarece camioanele merg la fermele de oi. Eu cred că

putea să fi fost şi Roturoa. Şi cum s-ar putea stabili? Pentru că dacă ştim că negrii cu căpitanul lor au trecut, atunci nu mai are nici un sens să stăm aici.

— Trebuie să vă contrazic domnule Kingston, interveni căpitanul Farrow în discuţie. Noi am plecat foarte devreme, încât Roturoa nu a putut ajunge până aici. Deoarece el trebuia să comande o maşină din port. Aceasta necesită timp. Eu zic că noi mai trebuie să aşteptăm aici. Dacă negrii ar fi trecut atunci poliţiştii ar fi descoperit prizonierii albi.

— Aceasta nu este sigur, spuse Kingston.

Dacă Roturoa a mers cu un camion ce avea coviltir, atunci prizonierii nu puteau fi descoperiţi. Chiar dacă poliţiştii în unele cazuri au dreptul la control, ei nu-i puteau vedea pe prizonieri pentru că probabil paznicii lor le stăteau în faţă, având grijă ca să nu strige.

— Şi pomul, întreabă George?

— Acesta putea să aibe loc în maşina, dacă oamenii s-au strâns puţin, zise căpitanul Kingston.

— Mai rămâne obiecţia mea pentru obţinerea maşinii, spuse Farrow.

— Roturoa din port nu trebuie să dea decât un telefon şi maşina i-ar veni repede.

— Dacă negrii au trecut, este foarte neplăcut pentru noi, zise Farrow. Ce să facem şi ce ne propuneţi căpitane Kingston?

— Dacă Roturoa a trecut ce mai contează, spuse Kingston. Propun să mai punem un pom pe şosea, dar acesta poate fi unul mai subţire ca primul, pentru că se găsesc aici destui, deci mai stăm puţin. În cazul când Roturoa a trecut nu ne rămâne altceva de făcut decât să intrăm pe teritoriul tribului său. Mai târziu după amiază circulaţia se intensifică, pentru că maşinile vin dinspre Adelaida să ia lâna de la fermieri. Cu una dintre maşini în mod sigur vom putea merge o bucată de drum şi să recuperăm timpul pierdut.

— Aşa este bine şi aşa trebuie să facem, spuse doctorul Bertram. Să coborâm imediat alt pom.

Nu departe de şosea au găsit un pom cu tulpina subţire, numai bun pentru ei. Doborârea lui nu a durat mult timp, deoarece lemnul era mai moale ca al primului pom, iar cuţitele lui George şi Petre lucrau cu spor. Când au fost gata, l-au ridicat pe umeri şi l-au dus la şosea punându-l transversal. Apoi s-au aşezat la pândă cu toţi să vadă ce va urma.

Aşa trecu o jumătate de oră până când au auzit un zgomot al unei maşini care venea. Dar camarazii şi-au dat repede seamă că maşina nu venea dinspre oraş ci din direcţia munţilor.

Maşina a frânat brusc, iar vocea furioasă a ofiţerului de poliţie, deşirat, se auzi din nou. George a vrut să râdă zgomotos de ghinionul lor, pentru că camioneta era al primului echipaj de poliţie care a trecut.

În primul rând George nu putea înţelege cuvintele din cauza înjurăturilor, apoi auzi clar ordinul dat de ofiţer.

— Brown dumneata rămâi aici. Dacă se arată vreunul din bandiţi trage imediat în ei! Eu mă duc repede în oraş să mai aduc întăriri pentru a putea cerceta sistematic întreaga zonă. Acesta este lucru cel mai bun cel putem face, iar de aici ai o bună privire asupra unei părţi din teren. Hawkins şi dumneata trebuie să rămâi aici, dar te vei aşeza de partea cealaltă a drumului. În acest fel nu vi se poate întâmpla nimic, deoarece sunteţi doi. Eu am să mă întorc aici foarte repede.

Căpitanul Farrow şi însoţitorii săi, ascunşi în tufişuri, au auzit cum a plecat ofiţerul cu camioneta spre oraş. Camarazii au hotărât repede să se afunde în pădure şi apoi să meargă spre nord, până când vor ieşi din câmpul vizual al celor doi poliţişti.

Primul care a trecut şoseaua a fost George, după el a urmat căpitanul Farrow, tatăl său, doctorul Bertram, Kingston şi la urmă Petre care avea ordin să păzească şoseaua până la trecerea tuturor camarazilor.

După ce au trecut cu bine, sau aşezat jos şi au ţinut un consiliu de război. Primul care a vorbit a fost Kingston.

— Dawson, ofiţerul de poliţie va reveni în mod sigur cu un camion plin de poliţişti. Noi vom putea dispărea repede. Deoarece la câţiva kilometri de aici şoseaua face o deviere spre vest, noi vom alege direcţia nord-vest. Eu cred că nu mai putem fi luaţi de vreo maşină deoarece Dawson îi va atenţiona pe toţi şoferii pe care-i întâlneşte în drum, că în zonă există persoane necunoscute şi suspecte şi este clar că despre noi este vorba.

— Care este distanţa de aici până la satul negrilor lui Roturoa? întreabă căpitanul Farrow.

— Vom ajunge noi la timp, ştiind că Roturoa cu oamenii lui au trecut împreună cu prizonierii, întreabă George?

— Dacă vom merge repede ne vor trebui cinci ore, răspunse Kingston.

— Să sperăm că cei doi prizonieri vor mai fi în viaţă, când vom ajunge la satul negrilor, spuse George.

— Nu cred că Roturoa se atinge de ei, spuse doctoral Bertram. Doar vrea să afle secretul lui Jerry Woods!

— Iar Jerry Woods este din lemn tare, continuă Kingston. El nu-şi dezvăluie secretul aşa de uşor. Dar cu cât mai repede ajungem, cu atât va fi mai bine. Acum trebuie să fim atenţi şi să mergem pe lângă marginea şoselei. Eu cunosc mulţi şoferi care sunt proprietari de maşini din Adelaida. Dacă vine unul pe care-l cunosc îl opresc. Deoarece cunoscuţi mei nu mă identifică cu un hoţ de drumul mare, despre care Dawson le-a vorbit.

Căpitanul Farrow aprobă şi spuse:

— În acest fel putem fi atenţi şi la maşina lui Roturoa dacă el va mai veni. Deci înainte! Dawson a plecat şi se va întoarce repede.

Nu departe de şosea, pe marginile ei, eroii noştri se îndreptară grăbiţi spre munţi. În zadar ascultau ei înfriguraţi să audă zgomotul unei maşini, căci ea nu venea.

De la plecarea lor trecuse mai bine de o oră, când căpitanul Farrow propuse să facă o pauză, deoarece au găsit un luminiş tocmai bun pentru aşa ceva. După ce au mâncat conserve şi au băut apă s-au odihnit puţin, acum fiind din nou gata de drum cu forţe proaspete.

Tocmai când voiau să plece George strigă.

— Uitaţi-vă vine o maşină din oraş spre noi.

El îl rugă pe Kingston să meargă repede la marginea şoselei, în speranţa că şoferul va fi un cunoscut de al lui Kingston.

Kingston îi spuse lui George că este mai bine să rămână pe loc şi să meargă singur la şosea. George l-a înţeles că este mai bine aşa şi a rămas pe loc.

Uruitul motorului se auzea tot mai aproape. Tensiunea camarazilor creştea şi ea. Acum vor afla imediat dacă le-a surâs sau nu norocul.

Maşina se opri. Cu toţi auziră scrâşnetul frânelor. Acum ei sau ridicat şi au mers tiptil spre camionetă. Deodată au auzit voce puternică a lui Dawson:

— Ăsta este, prindeţi-l!

Câteva secunde mai târziu sosi Kingston respirând din greu şi strigă:

— Repede să plecăm! A sosit Dawson cu Brown şi Hawkins! Acum îmi dau seama că el a mers la tabăra din munţi pentru a lua mai mulţi poliţişti.

— Pentru a nu lăsa prea multe urme, noi trebuie să ne despărţim, spuse căpitanul Farrow.

— Trebuie să mergem spre nord-vest, căci numai aşa ne vom mai întâlni, spuse George.

III
VÂNĂTOARE

CÂND AUZIRĂ cele spuse de Kingston, într-o clipă au dispărut cu toţi din luminiş, din cauza grabei în alergarea lor făceau puţin zgomot, dar sperau că şi poliţiştii fac la fel, când îi vor urmări şi-i vor putea auzi la timp. Camarazii cu cât înaintau mai adânc în pădure, cu atât deveneau mai prevăzători. Ei înaintau foarte repede, dar s-au distanţat unii de alţii, însă nu atât de mult încât să nu se poată vedea unul pe altul şi a striga ajutor în caz de pericol.

În spatele camarazilor se auzeau puternice trosnituri de crengi. Desigur că cei doi poliţişti care-i urmăreau trebuiau să fie foarte furioşi, pentru că a doua oară trebuiau să reia vânătoarea asupra lor, pe care-i credeau bandiţi şi pe care-i puteau vedea. Acest lucru era de înţeles! Poliţiştii înaintau fără a lua nici o măsură de precauţie şi făceau un zgomot mare, ei nedându-şi seama că prin zgomotul produs, dădeau posibilitatea urmăriţilor să afle locul unde se găseau.

În cazul când urmăriţii s-ar fi oprit, poliţiştii puteau trece pe lângă ei, fără să-i observe. Ei puteau foarte uşor să-şi schimbe direcţia, dar trebuiau să menţină mereu drumul spre munţi, deoarece şi de aceea s-au grăbit să meargă mai departe, cu cea mai mare viteză căci Brown şi Hawkins în furia lor, puteau face lucruri necugetate.

Aceştia se apropiau tot mai mult de urmăriţi. George privea tot mai des în spatele său, pentru că după el venea unul din poliţişti. Ca să nu se trădeze, George a mers puţin mai lateral. În aceeaşi clipă zgomotul din spatele lui încetă. Probabil că urmăritorul lui s-a oprit să asculte.

George s-a folosit de această pauză ca să se strecoare mai departe şi înainta precaut fără să se audă cel mai mic zgomot. De la direcţia stabilită iniţial el s-a abătut spre nord, apoi spre vest pentru a se întâlni cu camarazii săi.

La şosea nu se mai putea întoarce pentru că Dawson a trimis patrula de-a lungul ei, pentru a-i prinde. Iar acum trebuiau să meargă pe jos până la satul lui Roturoa.

George tocmai s-a ascuns în spatele unui tufiş des, căci în apropierea lui sau ridicat doi canguri mari ce au fugit în salturi lungi. Dăduse pe neaşteptate peste un grup de canguri, care existau numai în Australia.

Spre necazul lui George, cangurii înaintau spre luminişul pe care tocmai l-a trecut, făcând mult zgomot, prin tufişurile prin care treceau. Zgomotele pe care cangurii le făceau, nu puteau să nu fie auzite de poliţişti care se puteau lua după

ele. Din această cauză George a trebuit să meargă şi mai mult spre nord.

Mai întâi a mers pe marginea luminişului, spre dreapta strecurându-se printre tufişuri cu multă atenţie, încât nici cei mai versaţi poliţişti nu puteau să-i găsească urmele. Câteva secunde George s-a gândit dacă n-ar fi bine să rămână pe loc, pentru ai supraveghea pe poliţişti, căci în mod sigur vor vedea urmele cangurilor şi ar fi posibil să le ia drept urme de oameni, luându-se după ele. Dar acest lucru ar fi prea hazardat şi era posibil ca poliţiştii să intre în tufişul în care sta acum ascuns George. Dar George nu putea în nici un caz să riște. În cazul când poliţiştii l-ar fi văzut, el nu se putea apăra de ei fără a încălca legea. În acest caz ce-i mai rămânea de făcut era să se ascundă şi pe mai departe.

Din păcate, în urma celor întâmplate, pentru ei nu era de bun augur. Toţi împrăştiaţi în pădure iar până să se adune la un loc, trebuia să treacă mai mult timp. Dawson nu a întrerupt urmărirea şi-i considera în continuare hoţi de drumul mare. Poliţiştii nu vor îndrăzni să se retragă de frica ofiţerului, ei rămânând în continuare să caute hoţii. În această pădure să găseşti un om care s-a ascuns bine, trebuia să fi tare norocos.

Din cauza acestor întâmplări, eliberarea prizonierilor a fost mult timp amânată, dar George cu astfel de gânduri nu putea să-şi piardă timpul! Acum trebuia să se adăpostească cât mai repede, pentru că poliţiştii erau aproape de el şi-i auzea cum se strigă unul pe altul. Fiul căpitanului Farrow mergea grăbit mai departe. Din nou se auzi un strigăt care semăna a ordin.

În luminiş se auzeau paşii mai multor oameni. Cei doi poliţişti în drumul lor, Dawson şi Hawkins sau întâlnit cu întăririle ce au fost aduse de Dawson. Acum situaţia se agrava şi mai mult pentru George, deoarece poliţiştii ca să-i prindă se vor desfăşura în lanţ, desigur că ofiţerul de poliţie venit se pricepea la o urmărire prin pădure mai bine decât Dawson.

În spatele lui, George se auzeau deja trosnituri şi fâşâit de frunziş. Zgomotele erau uşoare încât nu le putea determina depărtarea şi de aceea trebuia să fie foarte prudent. El căuta în permanenţă să facă cât mai puţin zgomot, ca să nu se trădeze. Din această scuză a rămas pe loc şi se uită încă odată în spate spre luminiş. Nu a trecut mult timp, căci la câţiva metri departe de el, George a observat o mişcare înceată într-un tufiş. George s-a retras fără să vrea şi s-a aplecat mai mult pentru a nu fi văzut.

De data aceasta a văzut cum un braţ a îndepărtat uşor crengile tufişului fără zgomot şi a simţit o stimă pentru persoana respectivă, de modul cum lucrează. Imediat a ieşit dintre crengi un poliţist. Poliţistul era de statură mijlocie, dar mişcările sale trădau o mare forţă, astfel că George nu-şi putea permite o luptă corp la corp cu el. Poliţistul era un om care putea face cele mai neplăcute surprize unui adversar.

George sta liniştit.

Poliţistul a rămas locului şi ascultă atent. George avea pleoapele închise, lăsând o mică fantă prin care-l urmărea pe poliţist.

Lui George minutele se aşteptare îi părură ore, dar răsuflă uşurat când a văzut că poliţistul se întoarce spre stânga se uită la tufişuri după care se îndreaptă spre ele. Numai după plecarea lui George a răsuflat uşurat. Dacă îl prindea pe George, poliţistul l-ar fi predate lui Dawson, care nu l-ar fi crezut orice i-ar fi spus, în acest caz şi camarazii lui trebuiau să se întoarcă la Adelaida şi interogaţi amănunţit. Acest lucru putea dura şi două zile.

În acest timp soarta ambilor Woods era de mult pecetluită.

George a mai stat puţin în ascunzătoarea lui, după plecarea poliţistului. Pentru el era neplăcut că poliţistul care-l urmărea era acum în faţa lui şi chiar pe aceeaşi direcţie de mers, din această cauză s-a văzut nevoit să facă un nou ocol. Prudent s-a retras înapoi în tufiş, pentru că era posibil ca şiretul poliţist să stea la pândă în apropiere.

Acest poliţist era contrar camarazilor săi care înaintau prin tufişuri în speranţa că vor da întâmplător peste fugari.

George s-a grăbit să plece din apropierea poliţistului, deoarece putea să fie periculos pentru el. El trecu printre tufişuri şi numeroase locuri libere, ne acoperite, cu salturi lungim dar avea mereu impresia, de care nu scăpa, că odată va auzii o voce puternică strigând: „Stai!”

Acum George înainta tot mai mult spre nord; după un timp îşi schimbă direcţia, din nou, spre vest, pentru a nu se îndepărta prea mult de camarazii săi deoarece mai târziu îi va fi greu să-i întâlnească. George a apreciat că a mers spre nord cel puţin doi kilometri, de la locul unde s-a despărţit de camarazii săi.

Cu toate că George alerga mereu, el se oprea din când în când pentru a asculta cu atenţie, dacă nu cumva poliţiştii erau prin apropiere şi era foarte atent la trecerea prin luminişuri.

După un timp George a început să fie mai sigur pe el, nu mai auzea nici un zgomot iar poliţistul nu credea că a pătruns atât de adânc în pădure. Acum merge liniştit mai departe, pentru a nu obosi, deoarece până la tribul negrilor mai avea de parcurs un drum lung.

George mergea mereu spre vest până când a crezut că a ajuns pe direcţia cea bună, adică nord vest, pe care căpitanul Kingston a indicat-o. De abia după ce a mai trecut o oră el s-a simţit mai sigur. Din păcate copacii fiind prea deşi el nu putea vedea bine soarele pentru a se putea orienta. Pe măsură ce înainta pădurea devenea tot mai deasă dar şi luminişurile din ea deveneau tot mai dese.

La trecerea unui luminiş el se oprea, asculta şi numai când vedea că nu-l paşte nici o primejdie îl trecea. Deasemenea el credea că poliţiştii au renunţat la urmărirea lor pentru că au văzut că nu-i pot prinde. Deasemenea era sigur că poliţiştii nu au prins pe nici unul din ei, deoarece s-ar fi auzit strigăte şi poliţiştii ar fi fugit în direcţia strigătelor să vadă ce s-a întâmplat. Tot mergând înainte a dat din nou peste un luminiş şi nu-i venea să-şi creadă ochilor căci în luminiş se afla cangurul uriaş pe care l-a văzut mai înainte. Uriaşul cangur şedea şi păştea liniştit. George era foarte bucuros deoarece a trecut pe lângă cangur fără ca acesta să-l simtă.

În el s-a trezit febra vânătorii. S-ar fi bucurat mult dacă cangurul l-ar fi atacat, fără a fi silit să atace el. Dar el nu putea împuşca din cauza poliţiştilor, care puteau fi în zonă. Iar împuşcăturile i-ar fi atras pe poliţişti şi totodată s-ar fi trădat prezenţa şi locul unde se află.

Minute în şir admiră George cangurul uriaş.

Deodată şi-a amintit că trebuie să meargă mai departe, dar înainte de a pleca s-a gândit să sperie puţin cangurul. Şi-a scos pistolul din teacă, ca măsură de precauţie, deoarece doctorul Bertram l-a avertizat despre comportarea ciudată a acestor animale. Se ridică din tufiş şi intră brusc în luminiş, dar cangurul nu se speriase. Acesta se ridică şi-l privi curios pe intrus cu nişte priviri ce numai prietenoase nu erau.

Evident cangurului mascul nu-i era frică să se bată în lupta de aproape, deoarece se baza pe puternicele lui copite pe care le avea la picioarele din spate.

Lui George nu-i convenea o asemenea luptă şi se gândea că ar fi mai bine dacă s-ar retrage în tufiş, lăsând posibilitatea ca cangurul cel bătrân să atace primul, deoarece cangurul dintr-o singură săritură putea fi lângă el. George credea că dacă va scoate braţul afară din tufiş,

cangurul se va speria şi va fugi, aşa cum fac majoritatea animalelor, când aud un zgomot.

Dintr-odată cangurul a făcut un salt şi a ajuns cam la doi metri de el. Saltul cangurului a fost atât de uşor şi de elegant încât nu puteai să nu-l admiri pe cangur.

Imediat George şi-a dat seama de pericolul ce-l paşte şi că trebuie să prevină un al doilea salt al cangurului.

Liniştit el ridică arma pentru al împuşca, dar în aceeaşi clipă în spatele lui auzi un zgomot uşor.

Nu se putea întoarce să vadă proveniența zgomotului deoarece îi era frică de cangurul din faţa lui, care-l putea ataca din clipă în clipă. În acelaşi timp s-a gândit la aruncările sigure ale băştinaşilor cu bumerangul, pe care el le cunoşteau foarte bine.

Involuntar se aplecă şi aceasta a fost norocul lui, deasupra lui s-a auzit un zbârnâit uşor prin aer şi spre uimirea sa cangurul a căzut grămadă la pământ. Bumerangul l-a lovit pe cangur direct în cap. Înainte de aş da seama de pericolul care-l pândeşte, simţi o lovitură în cap şi un cu un oftat uşor căzu şi el la pământ unde a rămas fără cunoştinţă.

Primul simţământ pe care-l ai când te trezeşti el îl ştia.

Un groaznic vâjâit şi înțepături în cap, un vuiet asurzitor, în timp ce scântei şi cercuri de foc dansau înaintea ochilor săi. Dar cu toate aceste dureri energia lui se redeşteptă din nou. Şi-a înăbuşit un geamăt de durere cu mare greutate şi-şi ţinea ochii închişi pentru a afla unde se află şi care este situaţia lui. Faptul că sta liniştit pe el îl costa un efort uriaş. George nu-şi mai amintea să fi avut asemenea dureri de cap ca în urma loviturii primite.

Nu ştia cât timp zăcuse, dar şi-a dat seama că a învins oboseala.

Încet îşi deschise pleoapele şi printr-o fantă mică privi în jur. La început a fost orbit de lumina, dar el nu a clipit. Încet-încet imaginile îi reveneau în minte şi cu greu şi-a reţinut să nu scoată un strigăt de spaimă, deoarece fugise de poliţişti şi acum a căzut în mâinile negrilor. În faţa lui stătea pe o buturugă Roturoa.

Din expresia ochilor lui se putea citi teama, furia şi ura pe care o nutria faţă de el. George îşi zise că la vederea lui acesta va simţi o teamă superstiţioasă, dar lui i-a scăpat bucuria de a vedea spaima negrului, care între timp şi-a revenit.

George s-a gândit dacă să mai rămână sau nu leşinat, dar şi-a dat seama repede că acest lucru nu este credibil.

Deoarece Roturoa va aştepta până ce el îşi va reveni.

Atunci el a deschis ochii şi-l privi pătrunzător pe Roturoa.

Şi acum a avut cea mai mare bucurie deoarece la această privire a lui George Roturoa tresări. Dar imediat căpitanul negru s-a ruşinat de slăbiciunea lui iar faţă i s-a întunecat.

IV
ÎN TABĂRA NEGRILOR AUSTRALIENI

PRIMA ÎNTREBARE ADRESATĂ BÂLBÂIT de Roturoa lui George a fost cum de a reuşit să scape de şerpi. George observă că acest gând îl stăpânea. Acest lucru era de înţeles pentru că Roturoa ar fi fost prins de primul poliţist dacă George reuşea să fugă.

— Anumite lucruri mie nu-mi pot face nimic, spuse George secretos, iar pe şerpi i-am trimis în mare, spuse el.

Timp de mai multe secunde Roturoa se uită consternat la el, apoi i se păru că George vrea să-şi bată joc de el, strânse puternic din dinţi, iar ochii lui Roturoa aruncau fulgere ameninţătoare. Deodată a zâmbit maliţios şi spuse:

— Aşa, aşa, aşa o putere mare aveţi asupra altor vieţuitoare? Atunci am să vă dau ocazia să vă dovediţi puterea. Tatăl meu a fost rănit de dumneavoastră iar eu a trebuit să las Adelaida. El a crezut că este răzbunat şi a stat liniştit. Dar în curând va trebui să afle că aţi primit o pedeapsă mult mai bună. Dar acum am ceva mai important de făcut. Trebuie să smulg secretul ambilor Woods, secret pe care bunicul meu la dat lor şi astfel voi deveni unui dintre cei mai puternic om din ţara mea. În curând veţi înţelege că voi folosi toate mijloacele pentru a-mi atinge scopul.

La auzul acestor cuvinte lui George i s-a făcut lehamite.

În interiorul fiinţei lui Roturoa părea că domină sălbăticia ancestrală, care acum ieşea la iveală. George îşi da seama că pentru ambii Woods acesta însemna un mare pericol. Dar care va fi înainte de toate soarta tinerei fete?

Roturoa care sub spoiala de cultură a păstrat toată cruzimea sălbatecului său popor, iar fetei putea să-i meargă foarte rău. Din această cauză George dorea să afle planurile lui Roturoa, pentru a le putea dejuca. Astfel că până la sosirea camarazilor lui, el să-i cunoască toate planurile.

George credea că camarazii lui sunt pe aproape şi supraveghează atent lagărul negrilor, aşteptând un moment prielnic ca să intervină în ajutorul lui. George rotindu-şi privirile pe jur împrejur a văzut că se afla într-un lagăr mare.

Colibele negrilor erau mari şi primitive, ridicate la marginea unui luminiş, iar focurile ardeau în faţa lor. Femeile pregăteau mâncare în timp ce războinicii stăteau în mici grupuleţe şi priveau cu teamă la Roturoa şi George.

Roturoa le apărea negrilor, prin cultura sa şi prin studiile făcute ca o minune. În prezent el înlocuia pe căpetenia tribului care era rănit şi în curând îşi va prelua postul său, din această cauză ei îl priveau plini de respect.

Cât despre George ei au auzit că a scăpat de la moarte şi acum îl priveau cu teamă şi respect.

Roturoa părea să fi ghicit gândurile lui George şi zise:

— Dumneavoastră domnule Farrow, poate credeţi că camarazii dumneavoastră ar putea să vă salveze. Din păcate trebuie să vă i-au această speranţă, deoarece unul din oamenii mei i-a ademenit departe spre vest. Eu v-am aşteptat pentru că atunci când m-am întâlnit cu ofiţerul Dawson, la dorinţa căruia am ridicat pomul căzut peste şosea, am înţeles imediat că este o cursă pregătită pentru mine. I-am explicat că de la ostrovul Capel îi cunosc destul de bine atât pe căpitanul Farrow cât şi pe fiul său. Desigur am regretat că pe dumneavoastră ca urmare a vechilor noastre legi a trebuit să vă pedepsesc, dar din păcate nu pot altfel. Dar aş vrea să vă întreb de unde ştiţi că ne vom duce iarăşi la Adelaida?

— Dumneavoastră aţi mărturisit singur că tatăl meu este foarte iscusit, îi explică George. Şi atunci nu vă poate mira că v-a descoperit. Noi ştim că bunicul dumneavoastră a dat tatălui lui Jerry Woods secretul tribului dumneavoastră împreună cu o veche zeitate pe care aţi descoperit-o la ostrovul Capel, drept răsplată pentru că i-a salvat viaţa. Aşadar domnule Roturoa dumneavoastră nu aveţi nici un drept să pretindeţi restituirea secretului. Luarea înapoi a zeităţii mi se pare o nedreptate, din această cauză Jerry Woods a ascuns-o în Ostrovul Capel. Cu această ultimă afirmaţie George şi-a bătut singur cuie în talpă.

Ce legătură era între zeitate şi ostrovul Capel, nici el nu ştia, dar Roturoa zise imediat:

— Da, el acolo a ascuns zeitatea, imediat ce şi-a dat seama că eu vreau să-i cer înapoi secretul tribului meu. Zeitatea este probabil de origine indiană şi reprezintă pe unul din nenumăraţii zei, desigur că ea a fost adusă aici cu un vapor şi aşa a ajuns ea în posesia strămoşilor mei. Tatăl meu mai înainte a locuit foarte aproape de mare. Poate că un vapor a eşuat pe ţărm şi aşa a ajuns ea la noi în ţară. Pentru noi zeitatea era un lucru sfânt, deoarece ea ne-a ţinut uniţi. Secretul acesteia este un plan care pe mine mă interesează, întrucât prin el pot deveni omul cel mai puternic din ţară, după cum spui dumneata.

— Totul este bine şi frumos, zise George, dar dumneavoastră procedaţi nedrept dacă vreţi să smulgeţi secretul de la Woods. De altfel Jerry Woods acum ar trebui să fie omul e el mai puternic din ţară, după cum spui dumneata.

— Tatăl său a devenit puternic, strigă Roturoa nervos. Înainte el era un modest colonist, dar acuma îi merge mult mai bine, are vapoare şi este în guvern având o mare greutate. La aceasta vreau să ajung şi eu pentru a putea ridica tribul meu mai sus.

George tăcu. Nu mai spuse nimic, aşa cum se aştepta Roturoa. După un timp Roturoa spuse:

— Este foarte bine că am învăţat multe lucruri din ştiinţa albilor, pentru că le voi putea folosi mai bine, când voi deveni un om important.

George îl ţintuia cu privirea pe Roturoa, el îl credea obsedat de o idee fixă. Remarcă că ambiţiosul căpitan Roturoa tocmai prin aceste calităţi era un om periculos şi putea deveni cu timpul şi mai periculos.

Jerry Woods a înţeles probabil acest lucru şi tocmai din această acuză nu voia să-i restituie planul.

— Asta este o părere, spuse George încet. El dorea ca Roturoa să capete dorinţa de a vorbi, pentru a câştiga timp, în vederea eliberării sale de către camarazii lui.

Roturoa i-a spus lui George că şi camarazii lui au fost puşi pe un drum greşit de către oamenii lui. Dar George nu credea că ei nu s-au reîntâlnit cu toţi şi poate că unul din ei va găsi drumul până aici. În deosebi Petre îl va căuta şi nu se va lăsa până ce nu-l va găsi.

Pentru siguranţă George spuse:

— Eu regret numai că uriaşul meu camarad cu care sunt totdeauna a trebuit să rămână pe submarine, din cauza unei puternice gripe.

— Îmi pare foarte rău pentru el, zise Roturoa. Eu am fost foarte bucuros când nu l-am văzut şi pe el. Noi am observat atent vânătoarea poliţiştilor care vă urmăreau, dar eu ştiam că în curând veţi cădea în mâna noastră. Din această cauză noi ne-am reîntors cu trupa poliţiştilor pe care Dawson i-a luat din tabăra montană. Păcat numai că cei trei tovarăşi ai dumneavoastră au dispărut aşa de repede. Mie mi-ar fi plăcut dacă ar fi căzut în mâinile poliţiştilor. Dar probabil că s-au ascuns în altă parte, iar eu am rămas foarte surprins când doi din oameni mei v-au adus pe dumneavoastră.

Din această discuţie George a înţeles că Roturoa nu i-a văzut nici pe el şi nici pe Petre. Acum îşi punea toată

speranţa în devotamentul credinciosului său prieten, Petre, care-l va găsi urma şi-l va elibera.

George căută ca printr-o discuţie interesantă să-l abată atenţia cât mai mult lui Roturoa, dar acesta devenind bănuitor se ridică brusc şi spuse:

— Noi am vorbit destul. Voi lua acum pe ambii Woods şi-i voi supune unui interogatoriu şi veţi vedea că eu am stofă de a deveni un om puternic în ţara mea.

Lui George i s-a strâns inima când Roturoa a dat câteva ordine oamenilor săi. El îşi închipuia ce fel de interogatoriu îi va lua lui Woods şi fiicei sale, el nu va fi unul modern ci cu torturi.

Dar nu le sosea de nici unde nici un ajutor.

Roturoa schimbase puţin locul, astfel că George putea acum prin mişcarea încheieturilor mâini, să-şi examineze liniştit legăturile. El constată cu bucurie că nu era legat strâns. Poate că oamenii care l-au legat erau grăbiţi iar legăturile în timpul transportului s-au slăbit.

Acum în George s-a trezit dorinţa de a se elibera. Îl privea atent pe Roturoa şi precaut a început să se dezlege. Chiar dacă frânghia îi intra în carne şi-l durea George îşi stăpânea cu putere durerea. Roturoa nu era atent, pentru că el se gândea la ţelul lui şi pentru el nu era nici un obstacol. Între timp două trupe de băştinaşi s-au întors de la marginea luminişului. Lui George îi venea puternic sângele în vine, când a văzut în mijlocul primei trupe o siluetă în rochie albă altădată, dar murdară şi ruptă acum. Aceasta era Florence Woods. Cu toate chinurile şi torturile suferite ea nu şi-a pierdut din fineţea şi drăgălăşenia ei. Fata se uita la George. Acesta văzând-o foarte tristă încearcă printr-un zâmbet să-i redea curajul. Dar imediat deveni serios deoarece Roturoa s-a întors spre el spunându-i:

— Veţi vedea domnule George cum mi se realizează visul.

George îi aruncă o privire lui Roturoa. El trebuia să-şi joace bine rolul pentru a nu trezi vreo bănuială lui Roturoa. Dar Roturoa era responsabil de ce făcea şi nu putea scăpa de ideea lui fixă.

Roturoa s-a întors cu faţa către cei doi Woods. În timpul cât el discuta cu George a fost adus şi Jerry Woods de a doua trupă, căreia George nu i-a acordat atenţie. Albul înconjurat de negrii făcea o impresie mândră şi tăcută în mijlocul negrilor.

Totuşi lui George nu-i scapă că Jerry Woods părea să fie distrus sufleteşte din cauza fiicei sale. Îl durea mult că nu o

putea elibera. Mai mult decât sorta lui. Timp de câteva secunde pe faţa lui Woods a trecut o umbră întunecată, darea se schimbă treptat într-o expresie mândră şi îndrăzneaţă. George ştia că o ameninţare directă la Roturoa îi va face foarte mult rău Florencei.

Va reuşi ea să înfrângă rezistenţa tatălui ei îşi spuse Roturoa încet.

— Domnule Jerry Woods, vreţi să-mi daţi acum planul împreună cu secretul pe care bunicul meu la dat tatălui dumneavoastră şi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

Jerry Woods se luptă cu sine un moment înainte de a răspunde.

— Eu sunt pregătit dar vreau ca fiica mea şi cu mine să fim eliberaţi.

Roturoa fluieră printre dinţi. În aceeaşi clipă Jerry Woods l-a văzut pe George, culcat la pământ şi întreabă cine este tânărul acela legat?

— Acesta este George Farrow, fiul căpitanului de submarin Farrow, răspunse Roturoa.

El s-a amestecat în afacerile noastre, a vrut să elibereze pe fiica dumneavoastră şi atunci l-a rănit pe tatăl meu. Pentru fapta lui trebuie să fie pedepsit. Eu l-am aruncat la nişte animale marine dar el a scăpat. Acum am alte animale foarte mici, care vor avea grijă să îndeplinească pedeapsa.

Fiori reci i-au trecut lui George pe şira spinării când a auzit.

Şi Jerry Woods se sperie vizibil îngrozit şi un cuvânt îi scăpă de pe buze: furnici.

V
O FAPTĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

ÎN ACEST MOMENT lui George îi era clar ce moarte pregătea Roturoa. Imediat George şi-a mărit forţele pentru a se elibera.

Roturoa strigă nervos lui Jerry Woods:

— Vreţi să-mi stricaţi surpriza? Domnul George trebuia să afle ce fel de moarte îl aşteaptă mai târziu, acum este tardiv să vă mai retrageţi cuvântul.

Roturoa credea că-l va învinge uşor pe Jerry Woods dar el nu cunoştea caracterul albului. La ultimele cuvinte spuse de Roturoa, Jerry Woods se ridică puţin şi s-a uitat la George. Acum spuse el tare:

— Eu am auzit multe despre căpitanul Farrow şi fiul său, George. Şi ştiu că el a ajuns prizonierul dumneavoastră pentru că a încercat să elibereze pe fiica mea. Planul am să vi-l dau dacă dumneavoastră vă obligaţi să-l eliberaţi şi pe George Farrow. Iar pe tatăl dumneavoastră l-a rănit într-o luptă dreaptă.

Roturoa se uită mirat la Jerry Woods. Acum el s-a luminat că albii sunt totuşi altfel de oameni, faţă de cum i-a apreciat el. Faţa lui deveni cenuşie de furie şi strigă:

— Vrea aceasta să fie o ameninţate domnule Woods? Vreţi să mă împiedecaţi în exercitarea unui drept vechi? Bine! Vom vedea imediat cât ţine şovăiala dumneavoastră. Dar eu o mai am şi pe fiica dumneavoastră ca ostatec.

Jerry Woods l-a privit îngrozit apoi i-a strigat lui Roturoa:

— Dumneata vrei să fi un om cult, dar vei rămâne întotdeauna un negru din tufiş! Cum a putut tatăl meu să creadă că poate educa un sălbatec.

— Puteţi rămâne foarte liniştit domnule Woods! Vă rog nu mă luaţi în considerare pe mine, eu voi şti cum să-mi rezolv problema mea. Mai bine gândiţi-vă înainte de toate la fiica dumneavoastră! Spuneţi unde este planul sau daţi-l lui imediat înapoi ca să vă elibereze. Eu vă garantez că Roturoa nu se va bucura mult de el.

Cuvintele spuse de George l-a mai liniştit le Jerry Woods iar Roturoa a fost vizibil marcat de cele spuse de George. El se uită la George cu o expresie groaznică.

— Vă mulţumesc domnule George Farrow, dumneavoastră mi-aţi eliberat conştiinţa de o grea povară. Pentru a vă salva poate ar fi trebuit să-mi sacrific fiica. Cred că puteţi înţelege durerea unui tată. Eu voi spune lui Roturoa secretul planului, dar planul îl va descifra foarte

greu. Fireşte că planul îl am la mine dar nu l-au descoperit încă. El este…

Jerry Woods era pe punctul de a spune secretul planului când brusc se auzi o împuşcătură.

Cine era autorul împuşcăturii? Şi de unde venea ea? A fost cineva rănit?

Roturoa s-a uitat în toate direcţiile, dar nu-l putea descoperi pe trăgător.

George ştia cine a tras. Acesta putea fi numai Petre şi el şi-a dat seama că nu a vrut să împuşte pe nimeni. Împuşcătura dorea să-i amintească lui George că Petre este la post şi poate interveni când va fi necesar. Pe de altă parte el dorea să-i sperie pe băştinaşi.

Imediat după împuşcătură George s-a smucit puternic din legăturile sale care au fost slăbite mai de mult. Din cauza împuşcăturii, atenţia negrilor a fost diminuată şi George se smucea acum cu mai mult curaj, deoarece cei mai mulţi se uitau la Roturoa şi la privirile sale. Se uită încet de-a lungul luminişului şi-l caută pe trăgător, fără însă a-l vedea.

În sfârşit George s-a eliberat. Când a fost prins i s-au luat centura împreună cu armele, care cu siguranţă au fost duse în coliba lui Roturoa. Dar nu la arme se gândea el, ci cum să-i elibereze pe cei doi Woods.

Deodată George sări în sus. Băştinaşii luaţi prin surprindere nu schiţară nici un gest, când din doi paşi a fost lângă un negru, i-a luat ciomagul din mână, pe care-l ţinea neglijent. Acum George a luat ciomagul în mâna stângă şi cu dreapta i-a aplicat negrului o lovitură puternică. Acesta se clătină şi în acelaşi timp George i-a smuls cuţitul de la cingătoare.

Cu cuţitul în mână a sărit la Florence şi i-a tăiat legăturile de la mână. Când s-a întors spre Jerry Woods, în acel moment s-a auzit din nou o împuşcătură dar din altă direcţie, lucru care a mărit şi mai mult deruta negrilor. Peste puţin timp a fost eliberat şi Jerry Woods.

Petre rămânea ascuns în continuare pentru a putea interveni în caz de nevoie.

— Fugiţi cu fiica dumneavoastră, strigă George! Să sperăm că ne reuşeşte. Băştinaşii fug mai repede ca noi. Poate veţi ajunge la maşina cu care a venit Roturoa. Grăbiţi-vă, eu cu prietenul meu vă acoperim retragerea.

Cei doi Woods, tatăl şi fiica s-au grăbit să plece. George se uită în jur şi zări o colibă mai mare decât toate. Părea mai curată şi mai îngrijit lucrată. Se îndreptă cu paşii grăbiţi spre ea şi era cât pe ce să se lovească de o frumuseţe băştinaşe,

care în acel moment părăsise coliba. Repede a prins-o de mâini şi a întors-o puţin spre el, apoi o lăsă în aşa fel încât ea căzu în braţele unui negru care-l urmărea pe George. Înainte ca ea să-şi revină sperietură George era intrat în colibă.

Coliba era destul de primitiv mobilată, dar arăta că locatarul ei era obişnuit cu alt tip de mobilă. Pe o mică măsuţă se aflau armele lui. În câteva secunde şi-a pus centura la brâu, după care a fugit spre uşă pentru a ieşi afară. Dorea mult să-l găsească pe Petre.

Dar înainte de a părăsi coliba se întâmplă un lucru la care nici nu a visat. De afară se auzeau zgomote şi lovituri. O greutate mare i-a căzut pe umeri şi pe cap. Aceasta îl apăsa puternic şi acum a căzut în genunchi. El şi-a dat seama că negrii au prăbuşit coliba peste el.

În mod deosebit George şi-a adus aminte de cei doi Woods şi s-a întrebat dacă au scăpat sau i-au prins negrii. Dar în aceeaşi clipă a auzit zgomotul motorului camionului. Maşina se îndepărta foarte repede şi la scurt timp se auziră strigătele pline de furie ale negrilor.

Dar cum să se elibereze acum George? La început îşi făcea puţine griji. Înainte de toate negrii încă nu l-au prins, cu toate că asupra sa era toată coliba, cu crengile şi grinzile acoperişului. Iar înainte de toate şi el se putea apăra, deoarece avea asupra sa armele lui.

George încearcă să înlăture greutatea de pe el. Aceasta i-a reuşit numai atât cât să-şi scoată pistolul de la centură. Acum puteau să vină negri! Deodată a simţit o scuturătură a crengilor de pe el. Oare negri începură să îndepărteze grămezile de lemn? Lui George îi convenea aceasta.

Dar după un timp s-a făcut linişte şi nu se mai auzea nici un zgomot. Deci negri au vrut să se convingă dacă fiul căpitanului Farrow mai trăieşte sub dărâmături.

George credea că este momentul să iasă de sub grămada de dărâmături, pentru aceasta el se ridică cu greutate în spate şi aruncă o privire spre locul taberei. În acest moment el primi o lovitură puternică în cap dată de un băştinaş cu ciomagul de război şi leşină.

Înainte de a leşina el a mai făcut câteva mişcări haotice dar contra destinului său el nu se putea apăra. I se părea că e în cădere într-o prăpastie, din ce în ce mai adâncă, apoi leşină.

De data aceasta el s-a trezit mai repede din leşin, ca după primul atac, când a fost luat prin surprindere.

Nu mai simţea vâjieturi prin cap, nici nu simţea că se înăbuşe şi nu avea dureri în regiunea stomacului.

Când s-a trezit nu ştia unde se află, dar era legat de un copac la marginea luminişului. În mod cu totul neaşteptat pentru el, i s-au lăsat armele, aceasta însemna că nu-l mai considera periculos.

Dar unde poate fi Petre? Oare negrii l-au prins şi pe el?

Dar aproape de el l-a văzut pe Roturoa, fiul căpeteniei. Acesta se uita la George cu o privire atât de răutăcioasă, încât l-au trecut fiorii. Roturoa se ridică şi se apropie de el, spunându-i încet dar foarte pătrunzător:

— Acum nu mai există salvare pentru dumneavoastră. Iar camaradul dumneavoastră a preferat să fugă cu cei doi Woods.

Roturoa tăcu. Voia să vadă efectul cuvintelor sale. El credea că George va replica, la cele spuse de Roturoa, dar acesta tăcu. Ce mai putea să spună el acum, lui Roturoa?

— Poate camaradul dumneavoastră va veni cu ajutoare zise Roturoa din nou. Oricum ele vor sosi prea târziu. Dumneavoastră vă veţi ispăşi imediat pedeapsa, iar contra furnicilor nu aveţi cum să vă apăraţi, întrucât nu le puteţi ordona şi lor să se retragă în cuiburile lor. Dar iată-le că vin deja.

George se uită în pământ şi se sperie. A văzut o linie lungă, îngustă şi neagră care se mişca continuu, îndreptându-se spre el. În scurt timp furnicile ajung la el. Dar unde putea fi Petre? Să fi plecat cu cei doi Woods? Posibil. Negrii erau mulţi şi puternici deci ce putea face un singur om contra lor? Dar Petre nu-l putea lăsa acum când avea mare nevoie de ajutorul lui. Aceasta era imposibil, pentru că George îl cunoştea bine pe Petre. George în disperare se uită în jurul său, dar şi-a dat seama că aceasta va trezi bănuielile lui Roturoa şi a renunţat. Apoi îşi îndreptă privirea spre şirul de furnici, care se afla cam la doi metri de el.

George îşi concentră privirea asupra furnicilor, crezând că astfel le va putea schimba direcţia. Deodată simţi că legăturile mâinilor îi sunt uşor atinse. Cu greu s-a abţinut să nu scoată un strigăt de bucurie. A înţeles că Petre s-a strecurat în spatele pomului şi-i tăia legăturile cu care era legat de copac.

Roturoa nu observă nimic. El urmărea cu ochi ficşi coloana de furnici care se apropia de George tot mai mult. În tot acest timp George a rămas nemişcat. După un timp Roturoa spuse:

— V-am lăsat armele, deoarece oamenii albi mor mai uşor şi mulţumiţi dacă sunt împreună cu ele.

Iar George i-a răspuns:

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţa dumneavoastră.

— Aceasta mă bucură foarte mult, zise Roturoa, dar gândiţi-vă că eu personal nu am nimic contra dumneavoastră, iar ca om îmi sunteţi foarte simpatic, dar eu trebuie să respect legea tribului meu.

— Nu vă faceţi mustrări de conştiinţă, spuse George, plin de bunăvoinţă, dar dacă mai cădeţi în mâna mea, atunci mă voi gândi cu câtă delicateţe m-aţi tratat.

— Să cad în mâna dumneavoastră? râse Roturoa neîncrezător. Acest lucru nu mai poate fi realizabil.

— Totuşi este posibil.

George s-a îndepărtat cu un pas de pom şi spuse:

— Eu prefer să mă retrag, deoarece nu-mi plac furnicile dumneavoastră. Roturoa rămase perplex. Toate aceste manevre s-au petrecut foarte repede, aşa încât Roturoa nu putea urmări şirul evenimentelor.

Apoi George dispăru după pom în pădure.

— Repede domnule George, i-a şoptit Petre.

— Acum trebuie să fugim căci vieţile noastre sunt în primejdie. După ce au străbătut o distanţă mică, se auzi strigătul furios al lui Roturoa. Acum bine înţeles că ne urmăreşte pe amândoi, cu toţi războinicii pe care îi are.

Aceasta înseamnă că cei doi fugari trebuiau să se îndepărteze de tabăra negrilor cât mai mult, dar să li se piardă şi urma, căci numai aşa se puteau salva.

Petre făcea paşii foarte mari, aşa că George abia se ţinea de el. Dar zgomotele şi strigătele negrilor care se auzeau în spatele lui îi dădeau un impuls puternic la fugă. Fugea mereu sărind în zig-zag şi folosea cu pricepere orice acoperire i se ivea în cale. Petre îl conducea pe tânărul său stăpân în arcuri largi pe după tabără. George a înţeles intenţia lui Petre. El se străduia din toate puterile să ajungă la şosea care nu putea fi departe.

Negri ghicind intenţia albilor fugari, zgomotele urmăritorilor erau tot mai aproape. Numărul negrilor fiind mare ei puteau să se desfăşoare în lanţ şi să pieptene toată pădurea.

Petre fugea ca un motor. George simţea că în curând îl vor părăsi puterile din cauza repetatelor ameţeli, el îşi folosea toată forţa pentru a se ţine pe urmele lui Petre. În cazul când băştinaşii îi vor ajunge ei se vor apăra cu toată

disperarea. Însă odată George nu mai putea cădea în mâinile negrilor, căci soarta lui ar fi fost definitiv pecetluită.

Petre parcă ştia acest lucru, de aceea când au trecut un luminiş, el zise:

— Când i-am dus pe cei doi Woods la maşină, eu mi-am scrântit piciorul, iar eu acum sunt la capătul puterilor, fugiţi singur mai departe domnule George, eu am să-i reţin.

— Nici vorbă Petre.

— Mai sunt cinci sute de metri până la şosea. Acolo este maşina şi chemaţi repede ajutor. Eu rămân aici până atunci. George nu a fost de acord cu propunerea lui Petre, ca el să se sacrifice pentru el. El râse şi-i spuse:

— Nici eu nu pot să mai fug, aşa repede ca altădată. Eu am fost de două ori lovit în cap şi ameţit, iar acum îmi creează probleme. Deci cel mai bine este să rămânem împreună aici. Aşa ne vom putea apăra mai bine. În mod sigur nu vor reuşi să ne captureze.

El s-a oprit lângă Petre, se întoarse pentru ca, a ascuns după tufişuri să se uite în luminiş. Nu a stat mult la pândă, când primii urmăritori s-au arătat în luminiş, apoi s-au răsfirat, iar în fruntea lor mergea Roturoa.

Cu toate necazurile pricinuite de către Roturoa lui George, acestuia îi părea rău de el. Nu voia să-l atace fără a-l avertiza şi de aceea strigă puternic peste luminiş.

— Roturoa înapoi! Sau ne vedem obligaţi să vă împuşcăm!

Roturoa îi răspunse agitând bumerangul deasupra capului. Vreme de câteva secunde George şovăi.

Petre puse capăt şovăielilor lui George, căci trase un foc şi Roturoa căzu. Petre a ţintit cu pistolul deasupra coapsei când a tras asupra lui Roturoa.

Căderea căpitanului negru a frânt brusc elanul războinicilor. Acum ei se grăbeau să dea o mână de ajutor celui rănit. La început negri au strigat dar nici George şi nici Petre nu înţelegeau, iar strigătele lor nici nu ştiau cum să le ia, ca blesteme sau bocete ale adversarilor.

— Să plecăm de aici, strigă George.

— La luminişul următor! strigă Petre. Au fugit cam o sută de metri de locul unde au stat şi s-au ascuns din nou.

Dar nu după mult timp s-au ivit urmăritorii pe care Roturoa i-a trimis pentru prinderea fugarilor. La marginea luminişului negrii s-au oprit iar numărul lor creştea tot mai mult şi George era tot mai furios.

Deodată la marginea luminişului şi-a făcut apariţia doctorul Bertram. Acesta se uită în jur şi văzând situaţia

disperată în care se afla George şi Petre, întinse braţul drept înainte şi strigă în limba băştinaşilor:

— Înapoi, imediat înapoi!

Ordinul puternic dat băştinaşilor, a făcut o puternică impresie asupra lor, căci imediat au părăsit luminişul. Câteva secunde mai târziu doctorul Bertram era singur în luminiş. Acum şi George împreună cu Petre au părăsit tufişurile protectoare. Apoi ei s-au salutat bucuroşi de întâlnire.

Acum toţi trei s-au grăbit să ajungă la şosea, acolo unde găsiră camionul şi strânşi unul lângă altul stăteau cei doi Woods într-un colţ împreună cu Kingston. Când s-au urcat cu toţi în maşină, Petre se urcă la volan, iar George a făcut pe ajutorul de şofer. Au pornit motorul şi au plecat, iar la lăsarea întunerecului ajunseră la Adelaida.

*

* *

Mulţumirile familiei Woods nu mai cunoşteau margini, iar Jerry i-a spus căpitanului Farrow şi însoţitorilor săi secretul planului, după care Roturoa s-a zbătut atât de mult să-l obţină. Planul arăta drumul unei mine vechi de aur, pe care tatăl său o exploatase.

Doctorul Bertram, auzind că este vorba de un plan vechi îl rugă pe Jerry Woods să i-l arate, deoarece el ca un vechi specialist şi bun cunoscător, îi va putea da informaţii mai bune. Acesta îi prezintă o bucată de piele, pe care era zgâriată o schiţă artistic lucrată. Aici erau schiţaţi pomi şi stânci.

Doctorul Bertram îi spuse pe rând toate denumirile, iar el recunoscu mirat că doctorul Bertram avea dreptate.

Dar spre uimirea tuturor Bertram spuse după ce tăcuse un timp că aşa cum arăta planul, lângă mina existentă mai trebuia să fie una tot atât de bogată în aur ca şi prima.

Woods voia să verifice imediat cele spuse de doctorul Bertram şi în cazul când spusele se vor dovedi reale vor fi beneficiarii pe jumătate din beneficiile aduse de mină. Doctorul Bertram şi tovarăşii săi se declarară de acord, dar îi comunicară lui Jerry că beneficiile vor fi trimise în Germania şi vor contribui financiar la construirea de locuinţe.

În aceeaşi noapte căpitanul Farrow împreună cu însoţitorii săi plecară. Pentru moment ei nu aveau nimic de făcut. Dar George îl rugă pe tatăl său să mai viziteze şi alte oraşe de pe litoralul Australiei. Căpitanul Farrow a fost de

acord, dar până să ajungă la portul următor ei au trăit noi şi interesante aventuri.

BARIERA DE PE ŞOSEA

CĂPITANUL FARROW, George împreună cu cei trei însoţitori ai lor pun de două ori un pom, ca barieră pe şosea pentru a prinde maşina în acre se bănuia că ar fi căpitanul negru Roturoa, împreună cu echipajul vasului său şi cu doi albi luaţi prizonieri în mod abuziv. Judecata căpitanului era de a-i elibera pe prizonierii răpiţi, când maşina se va opri în faţa pomului căzut.

Până aici toate bune. Acum se ridică întrebarea dacă căpitanul Farrow cu însoţitorii săi au procedat corect, punând pomul pe şosea? Sau după dreptul general valabil ei s-au făcut vinovaţi de infracţiune dacă nu de contravenţie?

Din punct de vedere subiectiv, membrii submarinului Dox se simţeau bineînţeles îndreptăţiţi pentru fapta lor. Ei ştiau că prin reţinerea maşinii vor reuşi să elibereze pe cei doi Woods. Dar ei ştiau că numai dimineaţa va apare şirul de camioane pe şosea, peste care au pus pomul doborât. Dar mai ştiau că bariera putea fi văzută de departe de către şoferii camioanelor, deoarece era ziuă.

Totuşi obiectiv fiind ei s-au simţit vinovaţi.

Contravenţia lor înseamnă: punerea în pericol a siguranţei circulaţiei pe şosea, poate că poliţia îi va acuza şi de periclitarea transportului.

Ori cum ar fi vina eeste clar că există după dreptul german, ca şi după cel Australian. Şi nici un avocat din lume nu va putea cere achitarea lor, oricât de bună ar fi pledoaria lui. El ar putea cel mult să pretindă că acuzaţii când au comis fapta nu erau conştienţi că fac ceva împotriva legii. Ei au făcut această faptă pentru a ajuta doi oameni, deci pentru a face o faptă bună. Dar nici o justiţie din lume nu va avea voie să-i achite pentru că vina rămâne tot vină.

Iar camarazii erau gata oricând să facă o faptă bună, aici ei trebuiau să se gândească că nu aveau voie să facă o faptă care contravine legii şi să o lege pe aceasta de salvarea unor oameni.

Din exemplul de mai sus se vede ce uşor te poţi face vinovat chiar şi atunci când vrei să faci o faptă bună.

Dar legile omeneşti au o temelie a ordinii şi siguranţei care trebuie respectate.

Nimeni nu se poate dezvinovăţi de o faptă pentru care se face contravenient prin aceea că spune că nu m-am gândit că prin aceasta fac rău şi afară de aceasta am vrut să fac un bine.

Sfârşitul volumului: **O VÂNĂTOARE NEREUŞITĂ.**

În numărul următor:

ÎNOTĂTORUL MISTERIOS

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro